ΚΥΡΙΑΚΗ Δ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ (Ματθ. η΄ 5-13)
24 Ἰουνίου 2018

Τὸ σημερινὸ Εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα ἀφορᾶ στὴ θεραπεία τοῦ δούλου τοῦ ἑκατοντάρχου ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ. Ὁ ἑκατόνταρχος, παρὰ τὸ ὅτι δὲν ἦταν Ἰουδαῖος, ζητεῖ μὲ πίστη ἀπὸ τὸν Κύριο τὴ θεραπεία τοῦ πάσχοντος καὶ ἑτοιμοθάνατου δούλου του καὶ ὁ Χριστός, ὡς Κύριος τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου, ἱκανοποιεῖ τὸ αἴτημά του χορηγῶντας τὴν ἴαση.

Τὸ ἀναφερόμενο περιστατικὸ ἀποκαλύπτει τὴ φιλανθρωπία καὶ τὴν πίστη τοῦ ἑκατόνταρχου καὶ ταυτόχρονα τὴν ἐξουσία καὶ τὴ δικαιοσύνη τοῦ Ἰησοῦ.

Ὁ ἑκατόνταρχος ἦταν εἰδωλολάτρης ἀξιωματικὸς τοῦ ρωμαϊκοῦ στρατοῦ καὶ εἶχε ὑπὸ τὶς διαταγές του ἑκατὸ στρατιῶτες καὶ μεγάλο ἀριθμὸ δούλων. Ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς ἦταν καὶ ὁ ἀσθενὴς τῆς σημερινῆς Εὐαγγελικῆς διήγησης. Ὁ ἑκατόνταρχος ἐπιδεικνύει πνεῦμα φιλανθρωπίας, τὸ ὁποῖο μάλιστα ὑπερβαίνει τόσο τὰ συνήθη τῆς ἐποχῆς του, ἀφοῦ τότε οἱ δοῦλοι δὲν εἶχαν καμμιὰ ἀξία, ἀλλὰ θεωροῦνταν ἀναλώσιμα ὑλικά, ὅσο καὶ τὰ συνήθη κάθε ἐποχῆς, ἰδιαίτερα καὶ τῆς δικῆς μας, ὅπου δὲν νοιάζεται κανεὶς γιὰ τὸν ἄλλον. Παρόλα αὐτὰ ὁ ἑκατόνταρχος συμπονεῖ τὸν δοῦλο του καὶ προσπαθεῖ γιὰ ἐκεῖνον προσερχόμενος μὲ πίστη στὸν Ἰησοῦ, γιὰ νὰ τὸν θεραπεύσει.

Αὐτὴ ἡ πίστη τοῦ ἑκατόνταρχου ἀποτελεῖ ὄντως παράδοξο χαρακτηριστικό, ἀφοῦ ὡς ἐθνικός, δηλαδὴ μὴ Ἰουδαῖος καὶ εἰδωλολάτρης ἀγνοοῦσε τὸν Νόμο τοῦ Θεοῦ, τοὺς Προφῆτες, τὶς Γραφὲς καὶ τὶς ἐπαγγελίες τοῦ Θεοῦ. Ὅμως εἶχε ἐσωτερικὴ ποιότητα καὶ ζῶντας στὴν περιοχὴ τῆς Παλαιστίνης ἔβλεπε τὴν λατρεία τοῦ Ἰσραὴλ καὶ γινόταν μάρτυς τῆς διδασκαλίας καὶ τῶν θαυμάτων τοῦ Ἰησοῦ. Γι’ αὐτὸ καὶ καταφεύγει σὲ αὐτὸν μὲ πίστη. Ἡ πίστη του ἦταν συνυφασμένη μὲ τὴν ταπείνωση, διότι ὅταν ὁ Χριστὸς θέλησε νὰ πάει στὸ σπίτι του, γιὰ νὰ θεραπεύσει τὸν δοῦλο του, ὁ ἑκατόνταρχος θεώρησε ὅτι δὲν ἀξίζει τέτοια τιμή. Σὲ αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ σημεῖο ἀποκαλύπτονται οἱ διαστάσεις τῆς πίστης του καὶ ἡ αἴσθηση ποὺ εἶχε ἐνώπιον τοῦ Ἰησοῦ. Ζητεῖ ἀπὸ τὸν Κύριο ἁπλῶς νὰ κάνει τὸ θαῦμα.

Εἶναι ὄντως ἐκπληκτικὴ ἡ πίστη τοῦ ἑκατόνταρχου, διότι ἀναγνωρίζει στὸ πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ τὸν Θεό, ὁ ὁποῖος μόνο μὲ τὸν λόγο του δημιούργησε, στερέωσε καὶ διακρατεῖ τὰ σύμπαντα. Αὐτὴ ἡ πίστη νικᾶ τὸν θάνατο, κλείνει τὶς πύλες τοῦ Ἅδη καὶ ἀνοίγει τὴ θύρα τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Αὐτὴ ἡ πίστη εἶναι τὸ ἀδιάκοπα

ζητούμενο ὄχι μόνο ἀπὸ τὸν ἑκατόνταρχο ἀλλὰ ἀπὸ κάθε ἄνθρωπο. Αὐτὸς εἶναι ὁ ὄντως πλοῦτος, ὁ ὁποῖος δὲν χάνεται, ἀλλὰ σώζει. Κανένα ἀπὸ τὰ ἀνθρώπινα πράγματα, οὔτε ἡ περιουσία οὔτε τὰ κτήματα οὔτε τὰ χρήματα οὔτε ἡ κοινωνικὴ θέση οὔτε ἡ ἐξουσία οὔτε τὸ σωματικὸ κάλλος, δὲν εἶναι μόνιμο. Καὶ ὄχι μόνο αὐτό, ἀλλὰ ἡ καθημερινὴ ἐπιδίωξη καὶ ἡ ἀπολυτοποίησή τους σκορπίζει τὶς ἐσωτερικὲς δυνάμεις τοῦ ἀνθρώπου καὶ δὲν ἐπιτρέπει τὸ φτάσιμο στὸν Θεό.

Ὁ Χριστὸς θαυμάζει τελικὰ τὴν ποιότητα καὶ τὴ δύναμη αὐτῆς τῆς πίστης τοῦ ἑκατόνταρχου καὶ προσφέρει, ὡς ἐξουσίαν ἔχων, τὸ δῶρο τῆς ζωῆς στὸν πάσχοντα δοῦλο του. Στρεφόμενος ὅμως πρὸς τὸ πλῆθος τῶν Ἰουδαίων ποὺ Τὸν ἀκολουθοῦσαν σημειώνει ὅτι αὐτοὶ δὲν ἔχουν τέτοια πίστη.

Οἱ Ἰουδαῖοι ὡς τέκνα τοῦ Ἀβραάμ, ἀδελφοί μου, ἐπαναπαύονταν στὴν πνευματικὴ καταγωγή τους, ὅπως ἐμεῖς σήμερα, θεωρῶντας ὅτι μόνο μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο ἔχουν ἐξασφαλισμένη τὴ σωτηρία. Ἔμπρακτα ὅμως ἀρνήθηκαν νὰ ἀποδεχθοῦν τὴν ἐκπλήρωση τῶν ἐπαγγελιῶν στὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ. Παρόλο ποὺ ἀνατράφηκαν μὲ τὸν Νόμο, τοὺς Προφῆτες καὶ τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ, ἀγνόησαν τὴν πραγματικότητα τῆς παρουσίας, τῆς διδασκαλίας καὶ τῆς θαυματουργικῆς ἐξουσίας τοῦ Ἰησοῦ, μὲ ἀποτέλεσμα τελικὰ νὰ Τὸν σταυρώσουν. Ἔτσι ἔχασαν τὸ προνόμιο τοῦ ἐκλεκτοῦ λαοῦ καὶ τὴ θέση τους παίρνουν ἀπὸ τότε ὅσοι στρέφονται μὲ βεβαιότητα στὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, ὡς Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος καὶ σώζοντος κάθε ἄνθρωπο.